

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 16.

V Ljubljani, v petek 20. januarija 1888.

Letnik XVI.

V Ljubljani, 19. januarija.

Ko bi smeli popolnem verjeti ruskim vladnim listom, vsa Evropa bi morala na kolenih Rusijo prositi odpuščanja, ker ji je očitala, da hoče evropsko vojsko. Najnovejši mirovni angelj je ruski finančni minister, ki je sestavil tako skromen proračun za tekoče leto, da mu mora biti hvaležna Evropa. „Jour. de St. Pé.“ piše o tem: „Program finančnega ministra zopet dokazuje, da ima vlada mirne namere in bo še dolgo ohranila mir. Sicer ne more nobena vlada prevzeti absolutnega zagotovila, da se ohrani mir na določen čas, vendar je že dokazana ruska politika miru. Želimo pa tudi, da vnani listi in čitatelji ne bili žrtve navadnih „spekulantov“.“

Ako so te besede resnične, gotovo bo svet vesel, toda listi poročajo o novih polkih, ki se zbirajo ob meji. Ker časnikarji ne vidijo boljših znamenj miru, pečajo se s carjevim pismom gubernatorju v Moskvi, v katerem izraža upanje, da se ohrani mir. To trdijo tudi vsi večji ruski listi, akoravno so razmere mej državami še vedno iste.

„Moskovskija Vedomosti“ pišejo ob novem letu: „Temno in nejasno je obzorje, na katerem se žari zarja novega leta pri nas in po vsi Evropi. Utrujeni čakali smo novo leto; nekaj smo pričakovali, mnogo se balo, a z novim letom se nismo odpočili. Kaj imamo pred seboj? To vprašanje stavijo tudi drugi. Nemčija je osrečila sedanje razsvetljeno stoletje z vojnim strahom. Domovina filozofije, poezije in godbe postala je dežela Kruppovih topov in pušk-repetirk. Nemška temeljitost se je umaknila bojnemu kriku, vestno se zapisujejo dohodki in troški živih moči.“

Bili so časi, ko je v Rusiji vse potovalo; nomadske narode je bilo treba privezati na grudo in ognjišče. Časi so prošli, a nomadski nagon nam je ostal. Nič ni stalnega, trajnega. Ljudje se sicer drže svoje zemlje, toda naše misli vedno blodijo po duševni dobri. Lahkovnost dosegla je ravno sedaj vrhunec. Če poslušamo pogovore v petrograjskih in moskovskih

salonih, iznenaditi nas morajo nesrečna domnevanja in domišljije. Tujec moral bi misliti, da so na nevskem šetališču najsmrečnejši ljudje. Vendar so ti ljudje vsi nezadovoljni, graje in tožbe vro jim iz prs: Podnebje, zrak, voda, družbinske razmere jim niso všeč. In vendar živé ti nezadovoljni ljudje najbolje v sedanjih razmerah. Ko bi se predrugečil položaj, imeli bi škodo.“

„Svet“ pa piše, da je sprava z Nemčijo nemogoča, ker zahteva hegemonijo v Evropi, kateri se Rusija ne bo pokorila. Mogoča pa je sprava z Avstrijo, ako se oprostí nemške politike.

Deželni zbor kranjski.

(Petnajsta seja dne 19. januarija.)

(Konec.)

Poročilo deželnega odbora o reški cesti in o preložitvi ceste čez Bogensberg se izročita upravnemu odseku, konečni račun o zgradbi „Rudolfinuma“ pa finančnemu odseku.

Poročilo o prikladi na pivo v postojnskem trgu za l. 1888 se pa takoj reši, ker ga je upravni odsek že pretresal. Baron Švegelj sicer ugovarja nasvetovanemu predlogu, ali večina mu po nasvetu poročevalca Kavčiča pritrdi ter sklene:

„Občini Postojna dovoljuje se, da se l. 1888 do vstetega l. 1892 pobira v trgu postojnskem naklada 50 kr. od vsacega v trgu použitega hektolitra piva s to omejitvijo, da se ta naklada ne sme pobirati ne pri kuhanju in ne pri uvažanju piva.“

Zakon o povračilu škod storjenih po lovu in divjačini se potem potrdi v tretjem branji z edino premembo, da se v § 1. namesto „tiste vrste divjačin“ reče: „tiste vrste divjih živali“.

Dr. Mošé potem poroča o konvertovanju zemljiško-odveznega dolga na Kranjskem in se brez ugovora in brez razprave soglasno potrdijo naslednji predlogi finančnega odseka:

„1. Zemljiško-odvezni dolg vojvodine Kranjske, obstoječ iz še nerešenih obligacij vračunši premije v znesku 3,966.508 gld. 35 kr., ki se je izračunil za dan 1. januarija 1888, preosnuje se v nov, davka prost deželen dolg brez državnega jamstva v najvišjem znesku 4.000.000 gld., za doštavno ceno po ne manj nego 94 gld. 90 kr. za 100 gld., koji je obrestovati po 4% poluletno za nazaj in poravnati v 40 letih od dné 1. julija 1888.“

2. Razpisati je v namen posojilnega najetja na zelo kratko dōbo konkurenca med najodličnejšimi tuzemskimi denarnimi zavodi z naznanilom, da hoče vojvodina Kranjska poravnati svoj zemljiško-odvezni dolg v smislu točke 1. in zaradi tega najeti deželno posojilo do najvišjega zneska 4.000.000 gld. potom izdaje novih obligacij, sposobnih za pupilarno-varno nalaganje, ali tudi potom zaveze z dolžnim pismom.

3. Visoko vlado je čim preje prositi, da z državnim zakonom oprostí pristojbin in kolekov listine, ki se bodo napravile povodom tega novega deželnega dolga, posebno poravnava pisma, ter dovoli obrestim oprostitev dohodnine, kakor tudi, da proglasi eventualne nove obveznice sposobnimi k plodonosnemu nalaganju glavnic cerkvâ, občin, korporacij, ustanov, fidejkomisov in drugih zavodov, koji so pod javnim nadzorstvom, in da se smejo porabiti za službene in trgovinske varščine.

4. Pri visoki vladi je dalje kolikor mogoče hitro storiti potrebne korake, da se z državnim zakonom predrugeči pogodba z dné 29. aprila 1876, drž. zak. št. 72. takó, da se poravnajo tirjatve države nasproti deželi, in narobe tirjatve dežele nasproti državi v smislu te pogodbe pro 1. dan julija 1888 na podlagi 5% poračunanja, ter jo naprositi, da sprejme za podlago obračunjenja primanjkljaje zemljiško-odveznega zaklada, koje je izkazal deželni odbor za leta 1888 do 1895 v svojem poročilu c. kr. finančnemu ministertvu z dné 5. julija 1887 št. 4324.

5. Izvršitev teh sklepov se naroča deželnemu odboru, koji se s tem izrečno pooblašča, da v

LISTEK.

Resnica.

Posebna beseda to: resnica! Beseda se sicer pogosto izgovori; a suhe, gole resnice pa vendar le malokedaj slišimo, da, je tudi slišati nečemo, ker — „v oči kolje“. Gospod vrednik, prosim Vas v imenu vseh uvodno-časnikarskih Vaših „sil“, v imenu dopisnikov, listkarjev itd., staknite vse knjižnice, dajte si predložiti vse na ljubji ali raznih „oslovskih“ ali „neoslovskih“ pergamentih zapuščene listine; morda pridete vendar-le na sled onemu nesrečnemu človeku, kateri nam je kot oporoko zapustil osodepolni pregovor: „Resnica v oči kolje!“ Kaj je li on skusil? Je-li bil slovenski vrednik? Je-li kedaj o imuniteti naših modernih deželnih in državnih poslancev senjal?

Gospod! meni leži še sto in sto važnih, teških vprašanj na jeziku; vendar pa: „resnica v oči kolje“. Vsaj veste, da še ubogih Slovkov in nesrečnih koroških Slovencev ne smemo nazivati — „sirote“. Državno-pravdniška previdnost vé — kar ste i Vi, gospod vrednik! pregledali, da Slovaki in koroški Slovenci še očeta, namreč — Boga — imajo, ter so torej le — — polsirote, ne pa po Vašem mnenji „sirote“.

Dobrodušno Vas opozarjam na ta „quid pro quo“.

Prosil sem Vas, naj bi blagovolili (dvorljivosti se moramo tudi mi „Slovenčevi“ dopisniki priučiti) poizvedati, kdo je bil óni nesrečnež, kateri nam je vrnil osodepolni pregovor: „Resnica v oči kolje.“

Da bodete pa laglje temu na sled prišli, naj Vam tù podám basen, katero je učeni Portugiz Vieira pred več nego 200 leti v stihih priobčil, zatrjevaje, da je nemškega izvira.

On pripoveduje tako: Ko je Bog hudobo z nebes pahnil, skrhnili so se jej deli telesa ter razpali v razna kraljestva. Glava padla je na Španjsko in zato so Španjoli ošabni in ponosni. — Prsi padle so na italijansko ozemlje; zato so Italijani v svojem sreči lukavi, zvití. — Trebuh padel je na Nemško; zato so nenasitni, — radi jedó in pijó. — Noge padle so v Francijo; zato je udana nemirom in plesu — in menda, vsi modérni norósti! — Roke zletele so v Algir in vse obmorske dežele: postali so grozni morski roparji in drugi „uzmaniči“. A kam je prišel jezik? vpraša pisatelj? — Jezik, tako odgovori pisatelj sam; jezik je menda hudoba sama iz jeze na tako majhne koščke razgrizla, da je lahko na vsako deželo jeden košček prišel.

In zatorej tudi v vsaki deželi, v vseh krogih

— „resnica v oči kolje“, laž pa se šopiri ali mora biti resnica vsaj dobro z medom pomešana.

Pilat je vprašal našega Gospoda: „Tu es rex Judaeorum?“ (Ti si kralj Judom?) In kaj je odgovoril? „Ti si rekel; . . . prišel sem, da spričujem resnico . . .“ — „Kaj je resnica?“ vpraša Pilat in gré ven k Judom. — Gospod vrednik! jaz imam čudne misli: danes jih ne bodem tù sém stavil. Recimo pa le: Pilat ni bil zabit, nezmožen, marveč sposoben, previden, pameten človek. Bi ga li bil drugače na tako košljivo mesto, kjer se je bilo bati vedno novih ljudskih vzbruhov in vstaj, previdni rimski cesar Tiberij postavil? In on je tudi vprašal, — pagan — kaj je resnica? A pred njim je že nekdo trdil: „non est veritas in terra“ (ni resnice na zemlji).

H koncu še jeden dober — vsaj po mojem mnenji jako dober — svét! Ako Vam pride zopet kaka presuha in gola resnica pod prste, pošljite jo najpred gosp. Trnkoczy-ju, da jo na homeopatičen način priredi, potem jo pošljite še le med svet v sladkih svalkih, krogljicah in zrcnih. Tako si bodete prihranili marsikateri „popravek“ ali kako drugo sitnost in tudi ne bodete izzivali nevolje p. gosp. državnega pravdnika! Oj, uboga resnica!

Bedljivi na turjaških hribih.

okvirji zgoraj navedenih vodil izvrši predruženje pogodbe z dné 29. aprila 1876, drž. zak. št. 72, kakor tudi s kakim kreditnim zavodom sklone in najame novo posojilo s pridržkom, da bo pritržil temu deželni zbor.

V ta namen mora deželni odbor takoj stopiti v neposredni dogovor z vlado in z denarnimi zavodi potom delegacije, pooblaščen od deželnega odbora in obstoječe iz enega deželnega odbornika in deželnih poslancev, gospodov Karola Luckmanna in dr. Alfonza Moschéta, in za slučaj, ko bi zadržani bili, iz njih namestnikov, izvoljenih po deželnem odboru.

Dr. Poklukar v imenu svojih tovarišev predlaga, naj se priznanje in zahvala izreče vsem onim gospodom, ki so se za dovršitev te zadeve hvalevredno trudili. Zgodi se soglasno.

Baron Švegelj poroča potem o reorganizaciji deželnih uradov in o dovolitvi začasnih doklad pri teh uradih nameščenim osebam ter v imenu finančnega odseka predlaga:

1. „Poročilo deželnega odbora gledé reorganizacije deželnih uradov in sostave pokojninskega štatuta se jemlje na znanje, in deželni zbor obžaluje, da se to ni moglo še zgoditi, za trdno pričakuje, da se bodo dotični načrti prihodnjemu rednemu deželnemu zboru predložili precej v pričetku zasedanja.

2. Gledé začasnih doklad za deželne uradnike in sluge za leto 1888 se deželni zbor drži sklepa, da se te podpore dovoljujejo izključno le onim deželnim uradnikom in slugam, kateri v vsakem oziru zadovoljilno poslujejo, in da sme deželni odbor to podporo vso ali deloma odreči njim, o katerih bi si tega prepričanja ne mogel pridobiti.

Pod to pogojo dovoljuje deželni zbor deželnemu odboru v smislu dotičnega deželno-zbornega sklepa z dné 22. januarija 1887 kredit do najvišjega zneska 3476 gl. 50 kr., o čigar porabi bo deželni zbor poročati deželnemu zboru.“

Poročila o štatutu vinarske in kmetijske šole na Grmu, dalje o prošnji občine Ravne za podporo k zgradbi okrajne ceste in občine sv. Križa pri Radečah za podporo v napravo cest se odlože, in poroča gosp. dr. Poklukar o prošnji posestnikov z Brega, Podolnice in Dobrove za uvrstitev občinske ceste iz Dobrove do Zaklanca med okrajne ceste, in obveljata brez premembe naslednja predloga upravnega odseka:

„1. V skladovnih cestnih okrajih ljubljanska okolica in Vrhnika ležeča, od Dobrove po dolini čez Brezje in Podolnico do Zaklanca držeča občinska cesta, katera posreduje najkrajšo zvezo med Ljubljano, oziroma med obema v zakonu zastran uvrščevanja cest z leta 1866 pod št. 82 in 78 navedenima cestama, namreč med cesto z Viča čez Dobrovo v Polhovi Gradec in cesto z Vrhnike čez Lesno Brdo v Polhovi Gradec, s cesto, katera se odcepi čez Horjul na Verzdenec, se uvrsti med okrajne ceste.

2. Deželnemu odboru se naroča, da dobi temu sklepu Najvišje potrjenje, in sicer potem, ko je v smislu § 19 cestnega zakona z dné 5. marca 1873 vprašal dotična oblastva; po zadobljenem Najvišjem potrjenju pa da potrebno pravočasno ukrene, da se bo ta cesta izročila okrajnima cestnima odboroma za okolico ljubljansko in na Vrhniki v oskrbo.“

Podobčinama Čemšenik in Brezje se za popravo neke ceste in mostu dovoli podpora 50 gl., potem pa poslanec Stegnar poroča o letnem poročilu in predlaga, naj na znanje vzame poročilo deželnega odbora o § 8 (šolstvo) letnega poročila, gledé visoke učnine in kranjske gimnazije pa izraža obžalovanje, da se slavno ministerstvo ni oziralo na prošnje za obstanek te šole. Ta reč pride v prihodnji seji še posebej pred deželni zbor.

Gledé neobligatnega pouka v nemščini odsek za letno poročilo nasvetuje sledeče resolucije:

„1. V dosego jednotnega ravnanja in kolikor mogoče jednakomernega poučevanja v neobligatni nemščini na dvo- in trirazrednicah, naj slavni c. k. deželni šolski svet omeji določbe, katerih se imajo šolska vodstva držati; zlasti pa naj blagovoli odrediti, koliko najmanj in največ ur na teden je raznim kategorijam ljudskih šol odmeriti neobligatnemu pouku v nemščini.

2. Na onih ljudskih šolah, kjer je gojiti neobligatna nemščina, naj šolska vodstva v tedenskem učnem redu (Stundeneintheilung), ako se to že ne zgodi, navajajo tudi neobligatni nemščini odločene

ure z ozirom na prej omenjene naredbe slavnega c. k. deželnega šolskega sveta. Tako popolnjeni tedenski učni red naj vodstva izročajo c. k. okrajnim šolskim svetom v potrjenje.

3. Nagrade za pouk v neobligatni nemščini naj se nakazujejo po nekem določenem merilu, pri katerem je uvaževati število učnih ur, število vdeženih učencev in vspehov.“

Ravno tako priporoča gledé pouka v kmetijstvu naslednje resolucije:

1. Deželnemu odboru se naroča, naj posreduje pri c. k. deželnem šolskem svetu, da bi se kmetijski nauk, oziroma kmetijsko-izobraževalne šole, katere so spojene z ljudskimi šolami na deželi, uredile po jednotnih važnosti tega pouka primernih načelih, kolikor se to strinja z notranjo uredbo ljudske šole ter s šolskim in učnim redom z dné 20. avg. 1870.

2. Visoka c. k. deželna vlada se naprosi, da kmetijskemu pouku na učiteljskem izobraževališči v smislu ministerskega ukaza z dné 31. julija 1886, št. 6031, naklanja svojo posebno pozornost.

Gledé šole na Grmu je nasvetoval, naj deželni zbor izreče zahvalo ministru poljedelstva, ker je iz prva določeno podporo 20.000 gold. zvišal na 25.000 gold. Konečno izraža željo, naj bi se marginalnim opazkam v letnem poročilu privede zaporedne številke kakor l. 1885.

Poslanec Dežman pravi, da je teško vse te nasvete tukaj pretresati, zato predlaga, naj slavni zbor § 8 letnega poročila jemlje na znanje, od odseka za letno poročilo nasvetovane resolucije pa izroči deželnemu odboru z naročilom, naj se v porazumljenji z deželnim šolskim svetom po moči na nje ozira. Poročevalec Stegnar se pridruži temu predlogu, ki potem tudi obvelja.

Poslanec dr. Poklukar predlaga pooblastiti predsedništvo, da sme na dnevni red stavljati tudi reči, ki v odsekih morda niso bile rešene pred tolikim časom, kakor veva naš opravični red. Zbor pritrži temu predlogu.

Poslanec Pfeifer pa predlaga, naj se denejo vsi ostali predmeti na dnevni red sobotne seje, ki naj toliko časa traja, da bodo vse točke rešene. (Splošna veselost in ugovori, da bi bilo to mogoče.)

Dr. Poklukar na to predlaga, naj se deželni zbor zaradi rešitve nekaterih zadev po javni seji sostavi v tajni seji kot komité, čigar sklepi naj se v prihodnji javni seji deželnemu zboru predložé v potrjenje. Ta predlog obvelja; prvomestnik ob 1. uri popoldne sklone javno sejo in se takoj pričné tajna seja, ki je trajala do 2. ure popoldne.

† Andrej Einspieler.

Utrujen od dolgoletnega, neprestanega boja za narodne najdražje svetinje vlegel se je nepozabni Andreja k večnemu počitku. Hladna zemlja vzela je v svoje temno naročje prvaka koroških Slovencev, ki je kakor pridna bučela delal za svoj slovenski narod, budil versko-narodno zavest na tužnem Korotanu ter žarovito in nepopisno ljubil svoje sobrate. Ž njim smo vsi izgubili požrtovalno moč, ki je vedno neomahljiv in neprestrašen stal v prvi vrsti proti mnogoštevilnim neusmiljenim nasprotnikom. Bil je trden hrast, ki ga niso omajale borbe sile, niti razcepile strele: strudila ga je težka hoja po trnjevem potu, zlomila ga je starosti teža.

Einspieler je bolehal že od 20. novembra. Neko noč se mu je nenadoma zaprla sapa, a drugo jutro je še poslednjikrat daroval sv. mašo. Na svojega godú dan moral se je vleči in godovne čestitke je sprejemal le od sorodnikov in najboljših prijateljev. Kakor nam je pravil njegov prijatelj, tožil je pokojnik, da ne bo več mogel v deželnem zboru potegovati se za pravice naroda svojega. Čutil je pač, da se mu bliža zadnja ura trudapolnega življenja.

Da ni več rešitve, naznanjali so nam njegovi prijatelji, a nismo mogli misliti, da bo Andreja tako hitro zatisnil oko. Zadnje dni moral je prestajati tolike muke, da je glasno kričal in smilil se v srce vsem, ki so ga pobajali. Navzlic njegovi visoki starosti trajal je osem dolgih dni smrtni boj z njegovo izredno krepko naravo. Ker ni bilo več upanja, da ozdravi, želeli so skoro njegovi bližnji prijatelji, da ga smrt reši groznih muk.

V smrtnem boji ni še pozabil svojega rodu. Prijatelju je krčevito stisnil roko ter proseč vzdihnil: „O, rešite me, podaljšajte mi še življenja dni, da še kaj storim za bedni narod! Premalo sem storil.“ Spomnil se je „Mira“, s katerim je probujal koroške

brate iz duševnega spanja. V postelji je še narekaval za list. Najti je hotel v zadnjem trenutku naslednika, ki naj bi nadaljeval začeto delo ter rahljaj zemljo, katero je on pričel orati. Izročil je vredništvo in lastništvo „Mirovo“ svojemu netjaku g. Gregorju Einspielerju in kot sotrudnika zopet vsprejel g. F. Haderlapa.

Bolezen se je vedno hujšala, časi pokojnik ni izgubil upanja. Vedno je še povpraševal, kaj pišejo domači in tuji listi, zanimal se je vedno za razne politične novice.

Kratko pred smrtjo otemnel mu je um, poznal ni več svojih znancev in prijateljev. V nejasnih trenutkih šepetal je še vedno svojega zlatega srca ognjevita čutila. Prišla je zadnja minuta 16. t. m. ob 9. uri dopoldne: izdihnil je blago dušo mož, ki je v sedanji „praktični dobi“ delal za narod nesebično, boril se za človeške najlepše ideale, potegoval se za pravico in resnico. Izgubili smo moža, kakeršnega za njegovo mesto ne dobimo kmalu — bojimo se, da morda nikoli.

Zaspal je v Gospodu, prestal bolečine, nevzdravno spi v prezgodnji gomili. Njegov duh plava nad nami in prosi Boga pomoči revnemu, zapuščenemu koroškemu Slovincu. A spomin mu je ostal v hvaležnih naših srcih, zgodovina slovenska zapisala bo pokojnikovo ime z vekovitimi črkami, kajti izklesal si je večni spomenik z napisom: „Exegi monumentum aere perennius!“ (Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 20. januarija.

Notranje dežele.

Pogajanja, ki se vrše neposredno med avstrijsko vlado in Rusijo, obetajo že danes jako ugoden vspeh. Dognano je, da bo poslala Avstrija svojega zaupnega moža v Petrograd.

„Dziennik Polski“ trdi, da bo *krakovski škof Dunajevski*, brat finančnega ministra, imenovan kardinalom.

V *ogerskem državnem zboru* odgovoril bo ministerski predsednik Tisza že koncem tega tedna skupno na znani interpelaciji.

Vnanje države.

Srbski minister notranjih zadev razposlal je prefektom brzozavno okrožnico, v kojoj se poroča, da je kralj odgovorjaje na novoletne čestitke ministerskega sveta izrazil svojo veliko zadovoljnost videti pred sabo prvo iz radikalnih krogov sestavljeno vlado, o koji je prepričan, da bo vodila državna opravila vspehom za prestol in narod. Da pokaže Nj. Veličanstvo to svojo naklonjenost vladi dejanjski, imenovalo je ministerskega predsednika generalom. — Vzlic tem lepim besedam na mrtvem papirji pa pridobiva vedno trdnejšo podlago vest, da je odmenjena novemu ministerstvu le kratka doba. Komaj je bila sklenjena pogodba gledé državnega posojila, hitro je čutila vlada potrebo, da je preklicala poročila o razporu med krono in kabinetom kot neistinita, akoravno nikedo ne vé ničesa o teh bajé razširjenih vesteh. Ali hoče vlada s tem neosnovanim preklicem morda pripraviti na bodoče dogodke?

V *bolgarskem* vprašanji navstal je po trditvah poluradnih listov popolen premor. Skoraj gotovo so vse velesile edine v tem, da se mora odstraniti Koburžan iz Bolgarije; pokazala so se pri njih nasprotna mnenja menda le gledé načina, kakó naj se to zgodi, in pa gledé prestolnega naslednika. Da se je že razpravljalo slednje vprašanje, dokazuje nam po „P. L.“ došla novica iz Carjigrada, v koji se preklicuje vest, da je sploh kedo predlagal v ta namen princa Karagjorgjevića. V najnovjšem časi imenuje se v zvezi z bolgarskim prestolom „neki Črnogorec“, ki bi bil najsposobnejši za bolgarskega vladarja. To ne more biti nikedo drugi, nego Marko Milanov, veliki vojskovodja, kojega junaška dela se prosljavljajo v narodnih pesmah in pripovedkah in koji je zelo priljubljen in spoštovan.

Na *ruskem* dvoru je že nekaj časa francoski grof de Breteuil, ki je prijatelj in pooblaščenec orleanske hiše. Zelo se trudi, da bi spravil Orleansce v ožjo zvezo z ruskim dvorom. Kakor se je poizvedelo iz zanesljivega vira, bil je grof jako prijazno sprejet na dvoru, obedoval je v Gačini in imel celo čast biti prisotnim pri gledališki predstavi, h koji je bilo povabljenih le 80 odličnjakov. V političkem oziru pa nima sreče, ker se ruski krogi veliko premalo zanimajo za orleansko politiko bodočnosti. Teško da bi se Rusija zavezala tej na ljubo; to jej prepovedujejo že prijateljski odnošaji s Francijo, ki ima danes republikansko vlado.

Nemškemu državnemu zboru izročeni novi zakon zoper socialiste imenuje več listov „mrtvo rojeno dete“, ker vlada skoraj gotovo ne bo mogla pridobiti večine za predlagane neusmiljene določbe. Tudi bodo postavi skoraj gotovo oporekale nekatere

zvezne države. Posebno razpravljajo to zadevo na dolgo in široko bavarski listi. — Z večih strani se je zadrževalo, da bo prišel tekom tega tedna knez Bismarck v Berlin. Pričakovali so, da bo kancelar takoj po svoji povrnitvi govoril v parlamentu o položaji. Toda kancelarja ni in z njim izostal je tudi toli pričakovani govor. Trgovinski krogi se vsled tega zelo hudojejo, ker ne vedo, pri čem da so in ker vsled tega tudi ne morejo sklepati kupčijskih pogodb, ki bi bile veljavne za daljšo dobo.

Francoske republike predsedniku Sadi-Carnotu odgovoril je najprijazneje sv. Oče na pismeno čestitko. — Zadeva Vigneau vrši se sedaj pred pariškim kasacijskim dvorom, ki je v svoji seji dne 16. t. m. pod predsedstvom Berberiovim zaslišal svētika Merilla, potem pa mu izročil preiskavo zoper Vigneau-a. — Nad pariškim občinskim svētom zbira se zopet oblak — ali bolje rečeno siv oblaček, ki ga bo pa gotovo grozovito razdražil. Svoje uradne oklice dal je nabiti meseca junija minolega leta po 20 županstvih in celó na štiri ljudske šole vsacega okraja. Minister notranjih zadev pa mu je ukazal posredovanjem Seine-prefekta Poubelle-a, da mora to opustiti v prihodnje. Največji trn v peti je občinskemu svētju zadeva s Seine-prefektom, kojega bo vlada nastanila v mestno palačo zoper voljo svojeglavnega svēta. Pri tej priložnosti navstal bo skoraj gotovo ljut prepir med obema oblastnijama, Poubelle-a pa bo morda zadelo nezgoda, da bo prišel kot nesrečna žrtva med naklo in kladvo. — Francoski državni proračun — čujte čudo! — izkazuje presežka 237.530 gid.; žal, da nikdo ne veruje dotičnim številkam in skoraj gotovo ministerstvo samo najmanj, in to že zaradi tega ne, ker se bliskeče v proračunu med dohodki lepa svotica davka na sladkor, koji zakon pa ni še niti sprejet. — Dne 18. t. m. preiskali so hišo Wilsonu vsled sodnijskega ukaza. To uradno dejanje trajalo je celo popoldne.

Osoda **italijanske** ekspedicije v **Abesiniji** bo neki kmalu odločena. Neguševa armada pomika se proti Italijanom, ki so po raznih enoglasnih trditvah mnogo preslabi, da bi se mogli dolgo ustavljati napadu izvrstno oboroženih Abesincev. San Marzano ukazal je zaradi tega svojim vojakom, naj kolikor hitro mogoče utrdé stališča. O prodiranji Abesincev piše „Esercito Italiano“: Pred dvema dnevnoma pričeli so se zopet pomikati zoper Italijane generali Alula, Agos in Mihael, in sicer prva dva proti Ghindi, kamor sta prišla včeraj s svojimi mnogoštevilnimi vojniki, tretji pa proti Aidigratu. Abesinci skoraj gotovo ne bodo napadli Saatija in Monkula, planili bodo marveč s celo silo na „rav-nino opic“, da bi takó razcepili italijansko armado. Neko drugo poročilo pa trdi, da se to ne bo zgodilo še kmalu, ker je neguš poklical Alulo in več poveljnikov v Adno, kjer se bodo posvetovali o načinu vojskovanja. Jedro abesinske vojske še ni prišlo v Asmaro, kjer sta pa že združena krdela generalov Alule in Agosa.

Med **sv. Stolom** in **rumunsko vlado** vrše se obravnave zaradi konkordata.

Rumunski kralj Karol je odgovoril odposlancu Gradisteanuju nastopno: „Pooblaščujem Vas izraziti se naravnost v mojem imenu, da bodo voditve proste in da osebno jamčim za volilno prostost“.

Izvirni dopisi.

Iz **Šent-Vida nad Ljubljano**, 15. januarija. Dolgo že ni bilo nobenega dopisa iz našega kraja, akoravno tudi pri nas nismo brez novic. Ali spominjaje se veliko obširnih dopisov iz leta 1885., boječ se, da kdo ne reče: „je že zopet Šent-Vid na vrsti“, zato sem molčal. Ali danes pa ne morem molčati, kajti poročam Vam nekaj nenavadnega, namreč o veselici, ki jo je priredila čitalnica šentvidska dne 8. januarija v društveni dvorani. To je bila v pravem pomenu veselica, če tudi nismo v programu plesa imeli, vendar je vsakdo zapustil vesel društveno dvorano. Dvorano? Da, dvorano. Šent-Vid je namreč že toliko napredoval, da ima v društvenem poslopji obširno dvorano, a vendar je bila zadnjič še premajhna. Do zadnjega prostora in prostorčka bilo je vse razprodano. Počastili so nas tudi gostje iz Ljubljane, Tacna, Ježice. Izrečena je bila želja, naj bi se predstava v kratkem ponovila.

Program sicer ni bil jako obširen, a izvršil se je natančno po geslu: „Boljše malo pa dobro, ko veliko pa slabo“. Posebno iznenadili so nas pevci, ktere je g. Tomec v tako kratkem časi dobro izvežbal. Njegova požrtvovalnost je res občudovanja vredna. Noč in dan se trudi s pevci in pevkami, brezplačno sicer, a ne brezuspešno. Trud njegov ima dvojen vspeh. Ne le, da je pevski zbor dobro izvežbau, ampak tudi omika je očitno napredovala vsled pevskih vaj, in to je vspeh, ki se ne dá preplačati.

Za petjem sledila je deklamacija „Sretá odkletev“. Videlo se je na prvi hip, da je gospa Tomčeva na odru domá.

Za deklamacijo je sledila burka: „Eno uro doktor“. Glavne uloge igrali so gospa Odlazkova, gospoda Iv. Hočevár in Fr. Lovšín. Prvi je narodna noša prav dobro pristojala in igra njena je bila vzgledna. Gosp. H. pa je bil gledé igre in mimike dovršen igravec in res škoda bi bilo za tega „Škrjanca“, ko bi se v resnici „ostrupil“. Tudi g. L. je pohvalno svojo ulogo rešil. Druge manjše uloge predstavljale so se tudi dostojno, in kar je posebno hvale vredno, vse je šlo gladko, ker je vsak igravec svojo ulogo dobro znal na pamet.

Konečno naj še omenim, da je med posameznimi točkami g. Tomec na svojem ameriškem harmoniji s znano spretnostjo igral več komadov; da je bil oder prav okusno sestavljen in da je splošna želja, naj bi se predstava ponovila.

Naša čitalnica je še pri trdnem življenju. Res da nismo po svetu trobili, kaj naša čitalnica deluje, a vendar delovali smo tiho ter našo že 22 let staro čitalnico tako okrepili, da se nam ni bati pogina, dokler bo odbor tako modro vodil čitalnico.

Narodna čitalnica imela je dne 15. januarija svoj občni zbor. Zborovanje je bilo zelo živahno. Gosp. predsednik je otvoril z nagovorom pričujočih udov zborovanje. Gosp. tajnik je poročal o delovanji narodne čitalnice v preteklem letu. Med drugim je tudi omenil veselico, katero je priredila narodna čitalnica 8. januarija. Občni zbor je izrekel svojo pohvalo sodelovalcem pri veselici.

V odbor za leto 1888 so bili naslednji gospodje izvoljeni: Miroslav Tomec, slikarski umetnik v Št. Vidu, predsednikom; S. Jovan, posestnik v Št. Vidu, podpredsednikom; Fr. Lovšín, učitelj v Št. Vidu, tajnikom; Ant. Belc, kleparski mojster, blagajnikom; Štefan Pečnik, gostilničar v Št. Vidu, knjižničarjem; Matej Rozman, posestnik v Št. Vidu, in Miha Kunovar, gostilničar v Dravljah, odbornikom; Andr. Goljar, mizar v Podgori, in F. Brnik, kmetski fant v Poljanah, namestnikoma.

Smladnik, 16. januarija. Dne 8. januarija priredila je naša podružnica sv. Cirila in Metoda veselico v rodoljubnej hiši gosp. Keršiča v Trbojeh. Veselica ta izvršila se je prav sijajno v splošno zadovoljnost vseh navzočih. Kakor je bilo od naših za družbin namen vnetih in navdušenih udov sploh pričakovati, sešlo se jih je prav obilno število. Iz domače fare so došli do malega vsi, tudi iz okolice bilo je precej prisotnih, iz Št. Jurske, kranjske, vodiške fare, župan iz Hrastja, le domačega g. župana — žal — nismo imeli prilike videti v svojej sredi. Družbenikov našli smo okrog 70, vsega občinstva pa je bilo nad 150, gotovo veliko za skromne naše razmere.

Vspored bil je kaj zanimiv. Po kratkem nagovoru tajnikovem, v katerem je pozdravil zbrane goste, vrstile so se mile domače pesmi z lepimi deklamacijami. Pevske točke pogodile so vrle naše pevke pod spretnim vodstvom smleškega učitelja g. Mart. Kreka prav izborno. Mnogo smehu izzval je zlasti šaljivi samospjev „starega Kranjca“ v narodni noši. Isto tako so nam ugajale deklamacije; naj le omenim ono g. Prim. Oblaka „v proslavo sv. Cirilu in Metodu“, ali gspđ. C. Krekove, ki je zvonkim svojim glasom prednašala prelepo Stritarjevo balado: „Turki na Slevici“, ali gosp. Ant. Pavlina „Pozdrav g. misijonarju Iv. Solneu“.

Venec celemu večeru pa je bil — dejal bi — nastop preč. g. Iv. Solnea, misijonarja ameriškkega, rojaka našega. Pred sedmimi leti je zapustil svojo rodno zemljo ter si poiskal onkraj morja novo domovino v Ameriki. A tudi ondi, živeč med tujimi ljudstvi in tujimi šegami, ni pozabil nikdar slovenske zemlje. Bistrim očesom opazoval je vedno naše narodno gibanje, vsem narodnim podjetjem je bil zvest podpornik, nad vse mu je bil pri srcu napredek naš. Tega smo se prepričali osobito minoli večer. V krasnem govoru spodbujal nas je k vstrajnosti v plemenitej borbi za najdražji nam svetinji: za vero sveto in narodnost slovensko. „Na svojem potovanji križem Evrope — tako nekako je dejal med drugim — obiskal sem tudi zeleni otok irski. Našel sem tamkaj ljudstvo siromašno, zatirano, a vendar iskreno ljubeče vero svojih očetov in mili jim materini jezik. Več ko 400 let že žuli jih kruti jarem oholega Angleža. Godi se jim sicer mnogo huje, ko nam, a vendar so njihove razmere v marsičem našim podobne. Z vsemi le mogočimi sredstvi jim vsiljujejo

tujo vero in tuj jezik, a Irec — vstraja; raje bi dal življenje, kakor pa zatajil vero ali materinščino svojo. Vstrajajmo tudi mi!“ — Solze veselja pa so zaigrale v skoro slehernega očesu, ko nam je opisoval gosp. misijonar, kako tudi v daljni Ameriki časté Slovani naša sv. apostola, kako vspešno tudi ondi delujejo Ciril-Metodove družbe, kako lepo praznujejo v njegovej fari živeči Čehi in Poljaki slovanski praznik dne 5. julija itd. — Vtis, ki ga je napravil gosp. Solnee s svojim govorom, bil je velikanski; to je pričalo glasno odobravanje po končanem govoru in čestitanje govorniku od vseh strani.

Po dovršenem vsporodu razvila se je prosta domača zabava. Tombola vzbujala je vsem mnogo veselja in komur je bila sreča mila, odnesel je lep dobitok domov. Vse bilo je veselo, navdušeno. Res, tako pošteno domače razveseljevanje ugaja ljudstvu, mu pomore k veči izobraženosti, mu krepí narodni ponos in blaži srce. Dajmo narodu take zdrave tečne hrane in prepričali bomo marsikako razvado, odstranili marsikako hibo, ki nas sramoti pred svetom!

Iz Maribora, 18. januarija. (25 letnica eksc. prevzv. škofa Jak'oba) se je danes v tukajšnji stolnici prav slovesno vršila. Obdani od svojega kapitola in obilnega števila duhovščine so premil. jubilant krepko stopali v cerkev, se podali na prižnico ter se v goreči besedi Bogu zahvalili za dobrote njim in vladikovini podeljene. V presbiteriji so čakali zastopi vseh uradov, vojaških in civilnih, vodstva srednjih šol, lepo število duhovnih dostojnikov, v veliko ladijo so pa pripeljale šolske sestre svoje učenke; drugi prostori pa so bili raznega ljudstva tako napolnjeni, da so duhovniki teško prodri do altarja. Po končanem slovesnem opravilu so mil. knezoškof podelili apostolski blagoslov.

Kakor smo Bogu hvaležni, videti visokega jubilanta celó zdravega in krepkega, da še v nobenem oziru ne čutijo butare 73 let, tako smo ga tudi goreče prosili, da Jih zdravega in krepkega ohrani še mnogo let.

Za uvod tega jubileja se je priredila 17. t. m. zvečer v dijaškem semenišči veselica s petjem, deklamacijo in resnoigro: „Po žalosti veselje“. Navzoči so bili Nj. eksc. mil. knezoškof, nekaj duhovnih in svetnih profesorjev ter gojenci duhovšnice. Da dijake pohvalimo za njihov trud sploh, naj še posebno omenimo, da je eden gojenec slavospev v vezani besedi sam zložil ter tudi jasno in navdušeno prednašal.

Dnevne novice.

(Odgovor na včeraj odposlani telegram našega deželnega odbora) zaradi govora koroškega deželnega predsednika o naši prisilni delavnici je od koroškega deželnega glavarja došel in bode v jutrnji seji naznanjen deželnemu zboru.

(Pisateljskemu zabavnemu večeru) je sinoči predsedoval g. Hafner, ter se z gorkimi besedami spominjal prezgodnje smrti Andr. Einspielerja in mu želel večer spomin. Nato so nekateri člani pripovedovali posamezne črtice iz pokojnikovega življenja. Gosp. prof. L. Pintar je čital v lepi in gladki slovenščini Lukijanov spis „Sanje“. Prihodnjemu večeru bo predsedoval g. prof. Orožen.

(Zaradi osepnice) zaprle se bodo z jutrnjim dnem na nedoločen čas po sklepu c. kr. deželnega šolskega svēta vse tukajšnje ljudske in srednje šole.

(Na osepnicah) lečili so zdravniki dne 16. t. m. v Ljubljani 33 moških, 37 žensk in 42 otrok, skupaj 112 oseb. Od 16. na 17. t. m. zbolelo jih je: dva moška, šest žensk in dva otroka, skupaj deset oseb.

(Lavantinski knezoškof,) dr. Jakob Maksimilijan Stepischnegg je praznoval 18. t. m. petindvajsetletnico svojega škofovskega posvečevanja. Dopoludne je bila v mariborski stolni cerkvi slovesa sv. maša, potem pa čestitanje duhovščine, častnikov, uradnikov in druge odlične gospode. Presvetli knez in vladika si je pridobil mnogo zaslug za lavantinsko škofijo. Kot rojen Celjan postavil si je premil. gospod trajen spomenik v svojem rojstnem mestu s prelepim zavodom šolskih sester, „Slov. Gospodar“ in „Südsteierische Post“ sta tem povodom izšla v praznični obliki. Tudi mi kličemo: Bog Vas, presvitli knez in vladika, ohrani še mnogo let!

(Vabilo) na veselico, ktero priredi „podružnica družbe sv. Cirila in Metoda“ v Mokronogu v nedeljo, dne 22. januarija 1888, v gostilni „pri stari pošti“. Vspored: 1. Petje. — 2. Godba domačega godbenega kluba. — 3. Tombola.

— 4. Prosta zabava. — Začetek ob 7. uri zvečer. Dobitki se hvaležno sprejemajo. K obilni udeležbi uljudno vabi odbor.

(Slov. del. pevsko društvo „Slavec“) ima v nedeljo 22. t. m. ob 2. uri popoldne svoj redni občni zbor v stekleni dvorani „pri Zvezdi“ (Ferlineu). Spored: I. Nagovor predsednikov; II. poročilo tajnikovo; III. poročilo blagajnikovo; IV. poročilo pregledovalcev računov; V. volitev odbora; VI. volitev dveh pregledovalcev računov; VII. posamezni nasveti in interpelacije. — K mnogobrojni udeležbi vabi uljudno odbor.

(Okrajna posojilnica v Krškem) ima v nedeljo, 5. februarja ob 10. uri dopoldne občni zbor v šolskem poslopju s sledečim dnevnim redom: 1. nagovor ravnatelja, 2. račun načelstva in poročilo preglednikov, 3. volitev načelstva, 4. volitev preglednikov, 5. nasveti.

(Zmrznil.) Dne 22. dec. lanskega leta šel je oglarski delavec Luka Černe iz Hrenovške fare zvečer iz Klenka proti Paličju: ker je ravno takrat hudo kadilo, obtičal je v snegu. Še le 11. t. m. so ga našli in ga daleč proč od rojstne vasi pokopali v Trnju.

(V Ptuj) izvoljen je bil županom 16. t. m. g. Ernest Eekl, podžupanom pa g. dr. Sikst vitez Fichtenau.

(Občinski zastop v Velenji) je izvolil grofa A. Mensdorfa častnim občanom.

(Koroški deželni zbor) sklenil je v seji dne 16. t. m. postaviti, kdo sme smolo brati in igličasto drevje zaradi pridobitve terpentina nasekavati.

(Delo) pri zgradbi železnice Varaždin-Golubovec se bo oddajalo 15. februarja v Varaždinu.

(Puncijski uradi) se bodo v Avstriji pomnožili, ker jih bodo nekaj novih ustanovili po glavnih mestih, kjer jih do sedaj še ni. Glavni puncijski urad s podružnico je na Dunaji, puncijski uradi pa so v Linci, Gradci, Pragi, Bregenci, Trstu, Krakovem in Lvovu.

(Kmetovalec.) Te dni izšla je prva številka letošnjega „Kmetovalca“, t. j. gospodarskega lista, ki ga izdaje kmetijska družba v Ljubljani. List ima kaj lepo obliko, zanimivo in bogato vsebino ter prinaša tudi podobe, ki razjasnujejo berilo. Od letos naprej ima pa vsaka številka „Kmetovalca“ kot brezplačno prilogo nov slovensk strokoven list z imenom „Vrtnar“. Ta novi list bavi se bode z vrtnarstvom in sadjarstvom. Prav toplo priporočamo „Kmetovalca“ s prilogo vsem zavednim slovenskim gospodarjem. Kmetovalec stoji za celo leto 2 gl., gg. učitelji plačajo pa le polovico.

(Pet let hude ječe) prisodili so te dni na Dunaji sleparju Weingerlu, o katerem smo pred dvema mesecema sporočali, da je gospo Marijo Leonovo, bivšo posestnico tiskarne v Mariboru, za vse njeno premoženje osleparil. Poleg te gospe šel mu je še neki drug premožen gospod z imenom Sikora na limanice, toda le za 1200 gold.

Telegrami.

Dunaj, 20. januarija. „Wiener Zeitung.“: Avstro-ogerski poslanik v Madridu, grof Dubsky, imenovan je tamošnjim veleposlanikom.

Rim, 19. januarija. Papež je sprejel danes deputacijo nemškega viteškega reda, ki mu je prinesla v imenu velikega mojstra in reda čestitke in slavnostna darila. V soboto pričakujejo semkaj nadškofa iz Kolonije, ki bo v prihodnjem kozistoriji imenovan kardinalom.

London, 20. januarija. Kakor se poroča „Standardu“ iz Šanghaia, iznenadila je neki voda z naenkratno silo 4000 delavcev, ki so pod nadzorstvom večih mandarinov postavljali v reko Hoangho naprave, da bi zajezili njen hitri tek, ter so bajé pri tem večinoma poginili.

London, 19. januarija. V „Times“ se poroča iz Sofije: Grško ladijo „Georgios“, ki je pri Burgasu izkrcala Nabokovo četo, zgrabili so v turških vodah ter zaprli moštvo.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		srakosera v mm	toplotera po Celziju			
19.	7. u. zjut.	748-35	-16.4	sl. vzh.	megla	0 00
	2. u. pop.	749-13	-9.0	sl. jzap.	jasno	
	9. u. zveč.	749-83	-11.0	"	"	

Zjutraj megla, potem jasno in mrzlo. Srednja temperatura -12.1° C, za 10.1° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

20. januarija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	78 gl. 35 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ 16%	80 „ 45 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	110 „ — „
Papirna renta, davka prosta	93 „ — „
Akcije avstr.-ogerske banke	868 „ — „
Kreditne akcije	269 „ — „
London	126 „ 75 „
Srebro	— „ — „
Francooski napoleond.	10 „ 03 „
Cesarski cekini	5 „ 97 „
Nemške marke	62 „ 25 „

Zahvala.

Pretužni glas, ki je pôčil dne 16. t. m., da je nehalo biti za vse dobro vneto in do skrajne meje požrtvovalno srcé našega msg. **And. Einspieler-ja**, našel je že vseh stanov in stranih naše mile domovine pristrčno-sočuten odmév v premnogih sožalnih brzojavah in pismih, v krasnih vencih in pomenljivih napisih na dražih trakovih, posebno pa še v zarés sijajnem sprevodu k zadnjemu počitku, katerega so se udeležile razne deputacije.

„Podpisani odbor šteje si v dolžnost, najiskrenejšo zahvalo izreči vsem, ki so kakor koli svoje sočutje, spoštovanje in ljubezen do velikega pokojnika izkazali.

Bog tisočero poplačaj vsem!

Odbor družbe sv. Mohorja.

Zahvala.

Prisrčna hvala bodi izrečena vsem za mnogotero ljubezen in sočutje, katero ste nam skazali o smrti in o pogrebu preljubega našega sorodnika

msgta. ANDREJA EINSPIELER-JA.

Vsem sploh in vsakemu posebej obilno plati Bog! V imenu vse hvaležne sorodovine:

Lambert Einspieler, mestni kaplan, kot stričnik.
Gregor Einspieler, kanonik, kot bratranec.

Potr im srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem pretužno vèst, da je naš ljubljeni soprog, oziroma oče, tast in ded, gospod

BLAŽ MAROUT,

vpokojeni e. kr. cestni ogleda in posestnik, večeraj ob 6. uri zvečer po mučni bolezni, previden s sv. zakramenti za umirajoče, v 70. letu svoje starosti mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb bode v soboto, dne 21. prosinca, popoldne ob 4. uri iz Gradišča št. 16.

Zadušne sv. maše brale se bodo v cerkvi oo. Frančiškanov in čč. Uršulinek.

Priporočamo ranjega v blag spomin in molitev. Ljubljana, dne 20. prosinca 1888.

Marijana, roj. Potočnik, soproga. — Avguštin, Fran in Janko, sinovi. — Josipina, omož. Čepin in Minka, hčeri. — Janez Čepin, zet. — Minka Čepin, vnukinja. — Mina, rojena Černe, sinaha.

Zahvala.

Povodom smrti našega preljubljenega strica preč. g.

JANEZA TOMANA,

dekana in čast. korarja v Moravčah,

prejeli smo toliko dokazov sočutja, da nam je nemogoče se vsem osobno in dostojno zahvaliti.

Zato izrekamo tem potom vsem udeležiteljem, v zlasti p. n. stolnemu kapitelnu, preč. g. kanoniku Urbasu, preč. g. dekanu Oblaku, domačim gg. kapelanom in vsem p. n. gg. duhovnikom, dalje slav. dež. odboru, blagorod. gosp. Janko Krstniku, gg. uradnikom, bližnjim gg. učiteljem, darovalcem krasnih vencev in moravskim faranom presérno zahvalo.

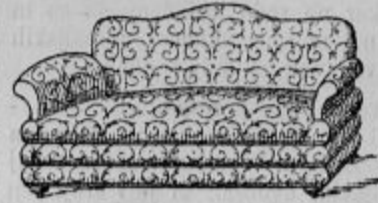
Moravče, dne 18. januarija 1888.

Ostali žalujoči.

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Ključarske ulice šte. 3.

priporoča prečast. duhovščini in slavnemu p. n. občinstvu za izvanredno znižano ceno, veljavno le januarija in februarja t. l.: Divane (glej podoba) po 26 in 27 gl. Stole po 8 in 9 gold. Mo-

droce na peresih (Federmadratzen) po 10 gl. Žimnice po 22 gl. in višje. Molilni klečalniki in cerkveni stoli.

Za dobro in pošteno delo se jamči. Naročila z dežele in poprave, kakor tudi vsa v to stroko spadajoča dela se točno in najceneje izvršujejo.

Ceniki s podobami zastoj in franko na zahtevanje. (16)

Priznanje in priporočilo!

Podpisano župnijsko predstojništvo častno priznava in potrjuje, da urarski mojster, spoštovani

Gregor Troha

iz Javorjev nad Poljanami (pri Škofji Loki)

prav spretno, lično in pošteno v svojo stroko spadajoča dela opravlja, ter ga tem potom vsem cerkvenim predstojništvom dostojno priporoča

Župnijsko predstojništvo v Dražgošah na Gorenjskem,

(2) dne 15. januarija 1888.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnečev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkvi v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano realno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupee so oljnaté barve v ploščevinastih pušicah (Blehbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (17)

Cenike na zahtevanje.

Št. 1227.

Razglas.

V poslednjih 14 dnevih so se osepnice ali kozé, katere že dalje časa razsajajo v Ljubljanski okolici in v mestu, tukaj razširile tako zeló, da je treba proglasiti jih za epidemijo.

Če kdo zbolí s sumnimi znamenji, poklicati je takoj zdravnika in ravnati se natanko po njegovih zapovedih. Bolnika je v posebno sobo dejati in skrbeti je za to, da nihče brez potrebe ne občuje z njim; kjer to ni mogoče, tam je najbolje bolnika oddati v bolnico, kjer je z vsem preskrbljen. Perilo kozavih in njih posteljna oprava ne sme dajati se za očiščenje pericam, kakor po navadi, temveč samo mestnim služabnikom za to postavljenim.

Za prepeljavanje kozavih v bolnico ali drugam posluževati se je le mestnega voza za to določenega, nikakor pa ne družih, zlasti ne fijakarskih voz.

Kedar kak kozav umré, je smrt takoj oznaniti pri mestnem magistratu, ki bode mrliča v posebnem vozu kakor hitro mogoče prepeljati dal v mrtvašnico. Polaganje mrličev na mrtvaški oder v stanovanjih je prepovedano, prepovedan tudi vsak pogrebni sprevod.

Prestopke teh odredb bode mestni magistrat ostro kaznoval brez prizanašanja; posebno ostro bode kaznovan tisti, kdor ne oznani gosposki, da je pri njem kdo zbolel na kozáh.

Kot najboljši pripomoček, da človek ne naleze osepnice, priporočajo zdravniki cepljenje s cepivom od telet. Opozarjati je pa tudi, da je za časa epidemije največ nevarnosti nalesti bolezen tam, kjer se shaja in gnéte veliko ljudi, torej je previdno, po mogočnosti ogibati se tacih shajališč.

Mestni magistrat Ljubljanski

(1) 19. dan januarija 1888.

Župan: Grasselli

priporoča

ČEBELNO-VOŠČENE SVEČE SEEMANN

Ljubljani.